

Månadens bild Julbocken

De äldsta beläggen i Norden för en bocktradition kring jul är från början av 1700-talet.

Då gick ungdomar runt bland gårdarna och framförde enklare skådespel eller sjöng visor.

En i sällskapet kunde då vara utklädd till bock, ibland med en mask gjord av halm, och som tack för uppträdandet fick de mat, dryck och pengar till ett gille som hölls i mellandagarna.

Det hände att barnen blev skrämde av den utklädda bocken.

I delar av Sverige fortlevde denna tradition till mitten av 1900-talet.

Under 1800-talet förändrades traditionen gradvis till att en man från den borgerliga samhällsklassen utklädd till bock, delade ut julklappar på ett sätt som föregick jultomten.

En populär lek var också att ställa in en bock av halm, eller av trä, i smyg hos grannarna.

Då gällde det för den som fått bocken att osedd placera den hos någon annan.

Julbocken kunde även ställas under julbordet och bjudas på julmat.

Från mitten av 1900-talet tenderar julbockens roll att inskränka sig till att vara en prydnad i närheten av julgranen.

Julbocken på bild huserar på Elfdalen!

Text och bild.

PO Carlson

Postat [4 december, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Mårten gås!

Gåsskötsel har länge förekommit i vårt land, både i syd- och mellansverige. Linné berättar i sin skånska resa 1749 ”*Gäss såges i en otrolig myckenhet på dessa slätter, där var inhyses gumma även har sina gäss, och är det allmänt att gässen trivas bättre på slätten än i skogglänta orter*”

Fruemöllan med sina gröna fält sluttande ner mot Klövabäckens dalgång, tycks vara en idealisk plats för gåsuppfödning. Här har lantbrukare Gunnar Johansson sin gåsuppfödning, ett hundratals gäss skockas runt mathon när Gunnar nalkas med sin spann. Ovetande om att deras liv hänger på en skör tråd inför den stundande Mårtenhelgen.

Denna helg som enligt sägen hänger samman med att Martin av Tours år 370 valdes till biskop. Martin blev så förskräckt över denna upphöjelse att han gömde sig i en gåsastia. Dock uppskattade inte gässen Martins närvaro, utan var ofina nog att med ett högljutt kacklande avslöja hans gömställe. Martin blev lite sur på gässen för deras avslöjande och han bestämde sig för att man årligen skulle slakta och äta gås, Martin till ära, alla gäss till straff!

Gåsen är som fetast i november och årets vinskörd färdigjäst vid denna tidpunkt, så det firades rejält bl.a. i Frankrike. Seden med att äta gås spred sig och kan ha kommit till Sverige med kringvandrande hantverkare som gjorde sin gesällvandring. I Norden har man firat Mårtengås sedan medeltiden, men det var först på 1800-talet det blev vanligt att äta gås i Skåne. Att äta gås vid Mårten är alltså inte en skånsk sed från början. Numera njuter vi alla lite till mans av gås och alla större restauranger med självaktning har en gåsmiddag på menyn kring Mårten.

Postat [30 oktober, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Kejsaren.

Henrik arrenderade Havgård under perioden 1849 till 1867.

Kejsaren, eller Henrik Persson som var hans rätta namn föddes 1829 i V. Sönnarslöv.

Hafgård, det uråldriga namnet på stället, betyder "gården med den stora (inhägnade) beteshagen".

Havgård som från början hette Kejsarehusen har tillhört Herrevadskloster från 15-1600-talet.

Ca 1850 kom namnet att ändras från Kejsarehusen till Havgård.

Det var med Kejsarhusen som bakgrund, Henrik Persson fick tillnamn Kejsaren.

Henrik var också fjärdingsman.

Fjärdingsman var i Sverige länge ett lokalt förtroendeuppdrag, men utvecklades i slutet av 1800-talet till en lägre statlig tjänst, oftast på deltid.

Fjärdingsmannen biträdde kronolänsmannen med indrivning, polisverksamhet, vägtillsyn och annat.

Henrik var också auktionsförrättare och hjälpte människor med enklare juridiska ärenden.

Henrik ägde och bodde på hörnfastigheten Villagatan -Tingsgatan i Klippan (Åby)

Kejsaren framför sitt hus, rökande långpipa!
Fotot är taget 1912, man kan anta att platsen är hörnfastigheten
Villagatan -Tingsgatan i dåvarande kvarteret Valland, numera Valkyrian
Text. PO Carlson

Foto Axel Blomgren

Postat [26 september, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Åsakäringen

Året var 1988 jag började arbeta i Klippan

Då var Klippan en genomfartsled från Ängelholm till Kristianstad för mig, vilket betyder att

jag inte kände till Klippan så bra.

Min arbetsgivare var Klippans kommun, jag fick ett personligt introduktionsprogram där det

bland annat ingick en rundtur i kommunens alla delar med buss och guide. Jag var nu redan

imponerad av all vänlighet, hjälpsamhet som jag mötte och för att inte tala om vilken

fantastisk miljö det fanns i kommunen. Det var nära till skogen, promenadstråk, öppna fält,

allmänna kommunikationer och affärer i centrum där det fanns det mesta.

Under bussturen stannade bussen bland annat vid Söderåsens kant där låg Klippan Keramik

här berättade guiden en historia om Åsa käringen en fasonerad historia om en kvinna, den

satte sig i mitt huvud. Långt senare på 2000-talet dök hon upp igen i mitt huvud. Jag beslutade

mig för att köra till Västra Sönnarslövs kyrkogård och titta på hennes gravsten den skulle

finnas där.

Det blev en besvikelse, stenen stod nu ihopsatt med en del andra stenar som fått flytta på sig

då en askgravlund skulle inrättas. Jag gick runt och tittade på den i övrigt välskötta

kyrkogården då såg jag vackra stenar några med en liten skylt där det stod "Kulturgrav"

namnen på stenarna var inget jag kände igen. Något förbryllad tänkte jag att Åsa kärringen

måste väl vara ett kulturarv, en skildring av en kvinnas livsvillkor? Då bestämde jag mig för

att försöka få reda på lite mer

Berättelsen om Åsakäringen som jag läst och fått den berättad för mig Fanns hon då i verkligheten?

Åsakäringen 1822 – 1915 Åsakäringen, en kvinna som inte bara tillskrevs mordbrand och hor

utan även väderfenomen. I området kring Krika sa man ofta att när

dimslöjorna växer fram
bland trädtopparna då "byger" Åsakäringen. "Byger" är ett äldre ord för
att tvätta och
eftersom detta skedde över öppen eld och i kokkärl, var det Åsakäringen
som orsakade
dimman. Det bör dock förtydligas att dimman var ett tecken på att det
skulle bli fint väder.

Detta är en av de få gånger Åsakäringen tillskrevs något positivt under
sin livstid.

Vem var hon då?

Johanna Olsdotter "Drassa" födes den 7 november 1822 i V Sönnarslöf
socken i Krikahus by.

Hennes föräldrar var torparen Ola Andersson och hans 2: a hustru Kjusi
Olsdotter.

Johanna gifte sig inte utan försörjde sig som piga på olika gårdar och torp
runt omkring i

socknen. Hennes liv blev inte händselöst.

Mellan åren 1861–1866 tjänade hon piga hos Bengt Jönsson i Kroken.

Något hände mellan

Bengt och Johanna så hon blev instämd till tinget där Johanna fick en
fordran å 39 RD 40

Rmt.

Efter de flyttade Johanna till Åstorp där hon blev anställd som
hushållerska hos Åbon Pål

Åkesson. Dessvärre blev det slagsmål mellan Johanna och Pål Åkessons
hustru Bengta

Bengtsdotter. Troligtvis hade Johanna delat rum med Bengt Jönsson. Då
hans hustru

tilldelats ett annat rum på gården. Hustrun Bengta stämde de båda för
horsbrott för detta

fick Johanna böter på 100 RD Rmt.

Eftersom Johanna inte kunde betal avfördes hon till häktet i Engelholm
där hon avtjänade

böterna.

Efter avtjänat straff kom Johanna tillbaka till Åkesson i Åstorp. Där tyckte
nu Åkesson att

Johanna uppträdde besynnerligt och ville ha bort henne från gården.

Johanna låste då in sig i

en byggnad och kunde inte förmås komma ut. Under middagen på gården
sågs det ryka från

den byggnad som Johanna vistades i. Johanna sprang därifrån. Branden

tog fyra byggnader
och allt lösöre endast kreaturen och lite kläder kunde räddas.
Johanna blev misstänkt för mordbrand och trots sitt nekande fick hon
åtta års straffarbete av
S. Åsbo Häradsrätt.
Efter avtjänat straff år 1875 återvände Johanna till Sönnarslöfs socken
och
undantagsmannen Jöns Bengtsson.
1877 flyttar Johanna till Klintarp och torpet Wetterdal. Senare får hon
lagfart för 1Qr jord
undertecknat av ägaren Anders Nilsson. Tyvärr blev det konkursauktion
hos Anders Nilsson
kommunen köpte gården för att ha till fattiggård.
Johanna beskrevs som en folkskygg enstöring som levde på sin jordlott i
en jordkula där
dörren var ett gammalt klädskap. Hon försörjde sig med att hjälpa andra
vid stortvätt och
skördearbete. Hon samlade grenar och plockade svamp och bär som hon
sålde för att
överleva.
Hennes vandringar på Söderåsen gav henne kanske öknamnet Grassa
Johanna.
Hon avslutade sin tid på jorden i Klintarps kommundgård den 17 februari
1915.
Johanna är en av många fantastiska kvinnor som trots svåra förhållande
och omständigheter,
velat göra livet bättre för kvinnor i samma situation, som hon själv
befann sig i hela livet.
Detta gjorde hon genom att förordna en fond på 2000 kr vilket idag hade
varit en ansevärd
summa. Hennes sista önskan var att avkastningen skulle gå till att vårda
hennes gravsten och
resterande avkastning skulle delas ut varje jul till behövande mindre
bemedlade fruntimmer
i V Sönnarslöf. Johanna har genom sin blotta och enkla existens lämnat
spår efter sig
Även om livet för Johanna Olsdotter var svårt, hårt och ensamt så var
hennes sista vilja ändå
att vara solidarisk med andra kvinnor
Vad har då hänt med Johannas grav? Frågan hänger i luften och måste
utredas mer, är inte

detta ett kulturarv i V Sönnarslöf, Klippans kommun och borde det inte stå kulturgrav vid hennes gravsten? Vad hände med fonden?
Som kuriosita kan nämnas att Per Branner ägare till Krika Keramik gjorde en liten fin gumma med en korg på ryggen som de kallade Åsakäringen. Korgen hade hon till att samla ris och ved till uppvärmning och matlagning. Hon plockade också svamp och bär som hon sålde.
Denna figur såldes på Krika Keramik. Per Branner hade kanske samma uppfattning som undertecknad att Åsakäringen är ett kulturarv i Klippans Kommun och värt att minnas.
Text och bild
Ann-Christin Ivarsson

Källor;
Åsbo släkt blad 2008
ITZA Åsakäringen
Från ås till ås
Västra Sönnarslövs Kyrka
Släktforsknings medlemmar
Hörsägen
Samtal med många personer

Postat [22 augusti, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Gamla byggnader

På Byggmästargränd i Klippan ligger den här stiliga villan, byggd av Ola Wihlborg år 1906.

Ola kom från Vittskövle i Kristianstad, född 1867 som Olsson.

Ola Wihlborg, byggmästare och murare gav också namn åt gatan mellan S. Skolgatan och Bruksgatan, Byggmästaregränd.

På bilden poserar Ola med sin cykel, kanske av märket Herald, som tillverkades på orten, tillsammans med sina tre söner och gårdvaren. Huset finns fortfarande kvar och är ganska sig likt. Takkupan och skorstenarna är dock borta och en tillbyggnad på västra sidan har tillkommit.

Till vänster i bild finns ännu ett stilig gammalt hus, Villa Egetorp. Denna villa var av ännu äldre datum, uppfördes 1876.

Notarien Elis Ohlin köpte fastigheten 1907, bodde här en tid innan han flyttade till Villagatan.

På 1940-talet köper kommunen villan, den byggs då om till läkarmottagning. Här hade Knut Derwik sin mottagning.

Till höger i bild kan man skymta Kyrksalsbyggnaden

Axel Blomgren har ställt upp sin kamera på det som i dag är parkeringsplatsen till Badhuset och Idrottshallen.

Text. PO Carlson, foto Axel Blomgren.

Postat [28 juli, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Badbussen

Jag och min väninna Bodil går hemifrån i god tid. Solen värmer våra ryggar när vi styr stegen mot torget. Vi har en kasse med oss och däri ligger badkappor i frotté, baddräkter, varsin mugg och några bullar. Vi är på väg mot ett äventyr, för vi ska åka med badbussen till Farhult denna vackra sommandag.

Badbussen som oftast kördes av Erland Pettersson hämtade upp badsugna ungar på Klippans torg. Jag minns inte om den avgick en gång i veckan eller mer sällan. Vad jag däremot minns är att det var jätteroligt att vara med. Jag tror det kostade någon krona att följa med.

Det var alltid några föräldrar som inte vågade skicka telningarna ensamma så de var också med på bussen, och så var det ett par ledare.

När vi kommer fram till torget står bussen och väntar på oss. Vi sätter oss bredvid varandra med kassen vid fötterna. Snabbt fylls bussen av badsugna barn, och vi prickas av på en lista för vi har anmält vårt deltagande tidigare i veckan.

Så tar Erland plats bakom ratten och motorn går i gång. Vi kör västerut på Storgatan och första stopp är vid Åbyhem. Ledarna hämtar några stora mjölkkanor. De är fyllda med den godaste gula apelsinsaft ni kan tänka er.

Framme i Farhult badar vi några timmar. Om det är kallt i vattnet så gör det rakt ingenting. Vi är där för att bada och badar gör vi! Ledarna har koll på oss både i vattnet och på land.

Vi sitter i våra goa badrockar och värmer oss efter badet. Håret är okammat och lockar sig av det salta vattnet. Vi har sand mellan tårna, ja egentligen har vi sand överallt. I händerna håller vi muggarna med iskall apelsinsaft och tuggar nöjt på var sin bulle. Detta är livet och vi tar vara på varenda minut.

När vi var klara så packar vi in oss i bussen igen, blir räknade så ingen fattade och så styr Erland nosen på bussen mot Klippan och torget igen.

Bodil och jag är nöjda och glade och vi kommer överens om att när badbussen går nästa gång, då ska vi försöka vara med även då.

Dessa badresor var en härlig upplevelse för oss barn som inte hade sommarstuga vid havet eller egen bil i familjen. Vi var vana vid en balja i trädgården att doppa oss i eller att springa under vattenspridaren. Det var kul det också och det var ett litet äventyr, men att vara med badbussen utan föräldrar, ja det var ett stort äventyr.

Titta på fotot och känn in känslan. Förväntningarna hänger i luften. Solen värmer. Det är stim och støj, men främst är det ren och skär glädje!

Text

Margareta Flatemo.

Foto

Egon Rangbo.

Postat [11 juni, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Nattvakten

”Brandvakten i Åby, Sven Olsson”

Brandvakt, eller nattväktare, var ett yrke i större städer som inneburit olika arbetsuppgifter, men som ofta innebar att nattetid håll ordning och sköta brandbevakningen.

Med anledning av de ordningsupprättande arbetsuppgifterna har brandvakten sagts vara en föregångare till polisväsendet. Begreppen brandvakt, nattvakt och stadsvakt har ibland använts synonymt men också haft olika betydelser i olika städer och under olika tider. Utöver vakthållning kunde brandvakten i vissa städer, och under vissa perioder även reglera gatubelysning, ha hand om stadens nycklar, meddela tid och vädervariationer.

Brandvakterna var vanligen beväpnade med exempelvis knölpåk, eller någon form av pik och hade visselpipa eller något annat redskap för att kunna larma om det behövdes.

I Stockholm har det funnit beväpnade stadsvakter sedan i varje fall 1500-talet. 1663 omnämns att 20 av kronans ryttare ska upprätthålla ordning och säkerhet i staden under ”de mörkaste nätterna”. Dessa beridna nattvakter kallades för Archerer. 1723 togs första beslutet om att upprätta en särskild brandvaktsskår i Stockholm och från 1729 patrullerade brandvakter i staden om nätterna.

Brandvakternas öknamn ”bygling” förkortades senare till ”byling” och kom att användas om Stockholms poliser efter 1850 års polisreform, varefter det senare spred sig i landet.

Till brandvakter i Stockholm fick inga kvinnor eller pojkar utses. Brandvakterna skulle gå tysta på gatorna utan att prata, men varje timme skulle de ropa:

”Klockan är slagen!Guds nådiga milda och mäktiga handBevare vår stad från eld och brand!Klockan är... slagen!”

I Åby (Klippan) arbetade Sven Olsson som brand och nattvakt år 1904 till 1931.

Huruvida Sven varje timma skulle framföra versen ovan framgår dock inte!

Sven var son till Ola Nilsson också kallad Ola Vase, från torpet Nysjöhus, en liten bit norr om Vasasjön.

En större tavla av Sven Olsson finns på hembygdsföreningen.

Text PO Carlson Foto Blomgrens arkiv

Postat [28 maj, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... "Andreastorpet"

Här fick Egon Rangbo till det riktigt bra!

Med den gamla landsvägsbron mellan Klippan och Gråmanstorp, över Bäljaneå som inramning, har han fångat ett gammalt torp underlydande Åbygården som fick namn efter en av brukarna!

Torpnamnet "Andreastorpet" uppstod efter Andreas Persson som åren 1869 till 1895 brukade torpet.

Under denna tid flyttades det från en plats 100 m sydost V. Sönnarslövs bro till strax väster om landsvägsbron över Bäljaneå.

Torpen under Åbygården bildades omkring 1850, fick inga namn, benämndes med torp- nr. Andreastorpet blev torp nr. 4.

Torplägenheterna förlades till de ur uppodlingssynpunkt mest arbetskrävande områdena.

Siste brukaren av torpet, 1927 till 1958, var Sven Nilsson.

Torpet kallades också "Sven i Rället", efter ovan nämnda brukare.

Men vad står "Rället" för?

En förklaring gör gällande att det är/var en plats där det pratades mycket!

I Vedby finns Rälle Mölla och Rällebacken. Möllorna var förr en träffpunkt för torparna och bönderna, så då utbyttes det mycket information.

På den andra bilden ser vi Sven och Ida Nilsson med barnen Nancy , Nisse, Anna samt Yngve. Bilden tagen av A. Blomgren är från 15 juni 1930

Text P0 Carlson

Foto Egon Rangbo, Axel Blomgren.

Postat [25 april, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild...April

Jordbruket 50-60 talet.

Under vintern när djuren var uppställda i ladugård och stall blev det mycket gödsel. Den kördes med rullebör ut på gödselstacken. Det första man gjorde på våren var att lasta upp den nu stora stacken och köra ut den på avsedd åker.

Det räckte inte enbart med den egna gödseln utan man tillförde också

konstgödsel som spreds ut med en därför avsedd spridare.

När gödseln var på plats harvades åkern över två till tre gånger före sådd. Sen kom såmaskinen fram och utsädet såddes på åkrarna. Det som odlades var korn, havre, råg, och vete, sockerbetor och potatis.

Potatis sådde man inte utan här använde man sättpotatis som sattes med en potatissättare.

När sådden av spannmål var gjord körde man över åkern med en ringvält som plattade till marken och nu såg det väldigt fint ut. Nu fick man vänta och hoppas på lite regn så att det kunde börja gro.

Det var en vacker syn när de första gröna stråna tittade upp ur marken.

Nu började också gräset på betesmarkerna att växa och man kunde släppa ut korna.

Kosläpp med många glada hopp.

Text: Nils Andersson.

Foto Egon Rangbo

(underliggande text till bild)

Erna Mårtenson sysselsatt med att harva fältet på Åbytorp som en förberedelse för vårvetesådden.

Postat [27 mars, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Klöva Hallar

Det är lördagen den 1 mars år 1930. Framför oss ser vi det nästintill färdiguppförda turisthotellet vid Klöva Hallar, Klintarp och basen av Söderåsens norrsida. Den sjutton meter höga byggnaden tronar i ett vackert vinterlandskap och kanske funderar fotografen Blomgren på om det inte skulle gå att få avsättning för det fångade motivet i en eller annan turistbroschyr för den nya anläggningen.

Fjorton dagar tidigare har upptäckten av himlakroppen Pluto bekräftats. Tre veckor senare kommer Konstantinopel att erhålla sitt nya namn Istanbul och ytterligare fyra månader senare kommer Uruguay att hemma i Montevideo beseгра Argentina med 4-2 i det allra första världsmästerskapets i fotboll final. Detta har alls inget med Turisthotellet i Klöva att göra, lika lite som att 8-timmars arbetsdag lagfästes på årets sista dag – efter endast elva års provotid.

Skånska Cement har fått betongskelettet på plats. Det som ska bära dansbananan i markplanet och paviljongen ovanpå, med möjligheter till dans, intagande av goda kakor och nymalt kaffe eller kaffeplus samt insupande av en vidunderligt vacker utsikt norrut.

Fjorton lördagar efter fotograferingen, när snön har smält för länge sedan, invigs Gustav Perssons (kvarnägare Olofs och Olivias påg) skapelse under pompa och ståt, musikalisk öronfägnad och dansvirvlande livsglädje.

Det visste man inte då, men under dryga fyrtiosju år skulle oerhört mycket spännande, mångfacetterat ur det mänskliga livet och med stark anknytning till det närliggande Åby/Klippan och dess befolkning, tima i just den här höga byggnaden och de underbart vackra omgivningarna. Om detta kan vi möjligen någon gång återkomma.

Pehr Erlandsson

Källor: Blomgrens arkiv

Västra Sönnarslövs Bygdeförening: "Klöva Hallars Historia"

Postat [19 februari, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Skridskoåkning!

När det har varit långvarig kyla - eller ska vi säga "riktig vinter" - så har kommunen underlättat vintersport genom att spola vatten på öppna och plana ytor.

Fruset vatten blir is - barn och vuxna kan åka skridsko, spela ishockey och bandy, öva konståkning.

Den stora planen öster om Idrottshallen eller Torget har haft vad som krävs för att bli isbana och en ung skåning i Klippan har kunnat leka Jonny Nilsson, Sven Tumba eller någon annan känd mästare på "skrillor".

Foto från Torget 1955 (fast då var Jonny Nilsson ännu okänd):

Bertil "Akka" Bengtsson.

Text Mats Pettersson.

Postat [28 januari, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Slädparti!

Ett slädparti är en utflykt som arrangeras av hästägare med slädar på vintern. Ofta smyckas hästarna och slädarna och förses med bjällror, färgglada tyger och facklor. Slädarna samlades vid en överenskommen plats eller anslöt på en förutbestämd rutt. Eventuellt pausades slädpartiet för fika, dryck eller lättare förtäring innan den nådde målet.

Målet kunde vara en gästgivargård, en av deltagarnas gårdar eller en samlingslokal. Ibland ordnades slädpartierna av stadsfolk och slutade vid en gård på landet. Väl framme hölls en festmåltid med smörgåsbord från gästgivaren eller medhavd mat och dryck.

Efter festligheterna gick hemfärden enskilt eller i grupp.

Slädpartier var vanliga kring förra sekelskiftet men anordnas fortfarande av intresseföreningar.

Bilden är tagen på Holmsvägen norr om Klippan, vid Holm 2A, eller "Anton i Holm", gården ligger utanför, till höger i bild.

På initiativ av Sture Paulsson på intill liggande Holmsgården samlades menigheten varje vinter hos Anton Andersson på Holm för en nöjestrupp i den snöklädda bygden. Efter slädturen återsamlades man hos Anton för att ta sig en svängom på loggolvet och då som nu, fanns givetvis "krumelurer" som efter en och annan snaps eller kaffegök hittade på ett och annat jippo!

Av tillgängliga uppgifter framgår att bilden togs en vinterdag 1929.

I den första släden sitter Anton med sin familj.

Den högra hästen gör verkligen skäl för trotjänare, det är gårdens äldsta häst, som blev 35 år gammal.

Lägg märke till de fina, kanske virkade täckena som hästarna har på sig.

Antons ekipage medför även en fana.

Noteras också att detta år upphörde traditionen att anordna slädparti.

Text samt uppgifter från tidningsartikelnyårsafton 1966.

PO Carlson

Foto okänd.